

Arrest

nr. 266 196 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2021 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2021 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2021 om 11u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MAERKLAERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2021 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoeker een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 15 december 2021.

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat zij twee onderscheiden beslissingen omvat: een overdrachtsbesluit naar Frankrijk (op grond van de criteria van de Dublin III-verordening), en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats te dien einde.

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 14 december 2021, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen het volgende op:

“2.1 Er is geen sprake van uiterst dringende noodzakelijkheid.

De vordering tot schorsing wordt op 20.12.2021 ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij heden niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent zou zijn. Er is immers niet langer sprake van een vrijheidsberoving met het oog op overdracht, en dit gezien verzoekende partij werd vrijgesteld ten gevolge van een besmetting met het Covid-19 virus (stuk 1).

Er kan derhalve niet dienstig worden voorgehouden dat onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid beantwoordt aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid, dit bij gebrek aan een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Er is immers nog geen repatriëring gepland.

De verzoekende partij is niet van zijn vrijheid beroofd. Aldus kan niet worden ingezien waarom een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ontvankelijk zou zijn.

“(…) verzoekster geen gegeven aanbrengt waarom de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zou komen. Er is immers tegen verzoekster geen enkele dwangmaatregel uitgevaardigd met het oog op haar repatriëring, waarvoor geen datum werd bepaald (zie in die zin RvS 2 maart 2005 nrs. 141.510 en 141.512)”

Het beroep dient te worden verworpen bij gebrek aan uiterst dringende noodzakelijkheid. De verzoekende partij werd in vrijheid gesteld op 17.01.2019. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is niet imminent”.

Bij de nota met opmerkingen worden documenten gevoegd, die zich eveneens in het administratief dossier bevinden, waaruit blijkt dat de diensten van de verweerder op 16 december 2021 hebben beslist om de geplande overdracht naar Frankrijk te annuleren en dat zij op 21 december 2021 aan de gevangenis te Sint-Gillis hebben laten weten dat de verzoeker mag worden vrijgesteld met de volgende toevoeging die op de bestreden akte dient te worden aangebracht: *“Betrokkene dient het grondgebied te verlaten en zich binnen de 10 dagen aan te bieden bij de Franse overheden”.*

Ter terechtzitting merkt de raadsman van de verzoeker op dat hij op 22 december 2021 telefonisch contact heeft gehad met de verzoeker en dat deze laatste toen nog steeds in de gevangenis verbleef. De terechtzitting werd hierop kort geschorst teneinde te partijen toe te laten contact op te nemen met de gevangenis om te verifiëren of de verzoeker heden al dan niet werd vrijgesteld. Na herneming van de zaak blijkt dat de verzoeker heden inderdaad nog steeds in de gevangenis verblijft, dit naar verluid in het kader van een zitting van de raadkamer op 24 december 2021. De raadsvrouw van de verwerende partij bevestigt evenwel uitdrukkelijk dat het thans voorliggende overdrachtsbesluit, gelet op de instructie tot vrijstelling en tot toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, niet op gedwongen wijze zal worden ten uitvoer gelegd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 11 oktober 2021 strafrechtelijk werd aangehouden en opgesloten in de gevangenis te Sint-Gillis. De Raad heeft geen zicht op het dossier inzake de strafuitvoering en beschikt hieromtrent ook niet over enige rechtsmacht.

Hoe dan ook blijkt uit de voorliggende gegevens dat de verweerder heeft beslist om de verzoeker niet langer administratiefrechtelijk vast te houden, dat het thans bestreden overdrachtsbesluit niet op gedwongen wijze wordt uitgevoerd en dat de verzoeker een termijn van 10 dagen krijgt met het oog op een vrijwillig vertrek naar Frankrijk.

De uiterst dringende noodzakelijkheid waarop de verzoeker zich beroept, met name dat *“een zeer spoedige beslissing zich opdringt teneinde te vermijden dat verzoeker gedwongen gerepatrieerd zou worden naar (Frankrijk) alwaar hij in een mensonwaardige toestand dreigt verzeild te geraken”*, is thans dus niet meer aan de orde.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoeker op heden niet meer het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent zou zijn.

Er worden geen feiten of gegevens aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Evenmin blijken zulke gegevens uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier. Het loutere gegeven dat de verzoeker op zich nog steeds het voorwerp uitmaakt van een overdrachtsbesluit en het gegeven dat hij diligent heeft gehandeld bij het instellen van de vordering, volstaan niet om het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te nemen.

Het bestaan van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering wordt niet aangetoond.

Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

C. DE GROOTE